

La dona d'algú

El que més greu em sap és haver sigut tanta mare, tanta i tanta mare

Foto: Kris Kesiak

Ja ho dic jo, que el pitjor de la vida no és el temps, que passa com si res, que el pitjor de la vida és el cansament, que una passa tota la vida cansada, i quan toca descansar, ja s'ha de morir. Això és el que menys m'agrada de viure, el cansament, com passa un dia rere l'altre, i un altre i un altre, i la casa t'esgota, perquè vas rentant roba, i endreçant les coses del dia a dia, i vas fent els plats i els dinars, i fent i desfent els llits, i arriba un moment que ja no pots més, que la vida et té consumida, i vols descansar, vols dormir, i ni tan sols dormir t'allibera d'un cansament que et tindrà esclava tota la vida, i quan dius, va, ja són els nens fora de casa, llavors ja no et queden forces per fer res. Tens fills i no pots estar per ells perquè necessites fer feina per poder alimentar-los, i quan els hi pots dedicar temps perquè s'alimenten sols, ja són massa grans i ja no et volen, t'arraconen, i llavors tens els néts, i els hi pots dedicar temps i són petits i et volen i no ets tu qui els alimenta, i llavors tu ja no tens l'agilitat per fer el burro, que és l'única cosa que volen fer els nens. És trista, la vida, si te la mires una mica. I és cansada.

Ara que puc tenir amb el meu home la intimitat que no he tingut mai, ens mirem i som desconeguts, i tot allò que no podia comprar perquè no tenia diners, ara no ho puc menjar perquè diners sí que en tinc, però el metge ens ho prohibeix gairebé tot, que en són de pesats, els metges, però se'ls hi ha de fer cas, perquè la vida és trista i és cansada, però ens hi atansem com si fos un miracle, i fa pena morir-se, però per por al dolor, penso, perquè si t'ho pares a pensar... quin

descans, la mort.

El que més greu em sap és haver sigut tanta mare, tanta i tanta mare, perquè m'hi he deixat la pell, l'ànima, i si havia de ser una sola cosa a la vida, perquè de vegades la vida t'obliga a triar-ne una sola, sempre he triat ser mare, i de cop els fills, fills meus, ja no et necessiten, et necessiten d'aquella manera que... millor lluny, i llavors et quedes que ja no ets mare de ningú, tens uns fills que van pel món, cansant-se de la mateixa vida que tu, però amb un altre ànim, i llavors t'han tret allò que tu vas triar com a única cosa, vols ser la mare d'algú, fer la vida per a algú, i llavors només et queda el teu home, i te'l mires i penses, on coi t'havies ficat tot aquest temps?, perquè durant els anys que has sigut mare, no se sap com, has deixat de ser dona, la dona d'algú, i de cop tens un marit... però no tens res.